

Răzvan Anghel

**EPECTELE INSOLVENȚEI
ÎN RAPORTURILE DE MUNCĂ
JURISPRUDENȚA CURȚII DE JUSTIȚIE
A UNIUNII EUROPENE**

- Garantarea creanțelor salariale
- Protecția drepturilor de pensie
- Competența instituțiilor de garantare
- Transferul de întreprindere și insolvența angajatorului
- Concedierea. Informarea și consultarea salariaților

Universul Juridic

București

- 2017 -

! Niciun exemplar din prezentul tiraj nu va fi comercializat fără ștampila și semnătura Editurii sau, după caz, a Autorului/Autorilor, aplicate pe interiorul ultimei coperte.

Respect pentru autorii noștri, respect pentru profesia aleasă!

Prezenta lucrare, în tot sau în parte, este purtătoare de drepturi de autor, aflate sub protecția Legii nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe. Întrucât, în contemporaneitate, aceste drepturi sunt ignorate și încălcate într-o măsură alarmantă, în pofida sistemului valorilor și convențiilor sociale nescrise, a devenit necesară apărarea lor prin forța și sub sancțiunea legii.

UNIVERSUL JURIDIC SRL, titular al dreptului de autor asupra prezentei lucrări, precizează pentru cititorii săi:

- conform art. 140 din Legea nr. 8/1996, constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la o lună la un an sau cu amendă reproducerea, fără autorizarea sau consimțământul titularului drepturilor recunoscute de lege, a operelor purtătoare de drepturi de autor sau a produselor purtătoare de drepturi conexe;
- conform art. 14 din Legea nr. 8/1996, prin reproducere se înțelege realizarea, integrală sau parțială, a uneia ori a mai multor copii ale unei opere, direct sau indirect, temporar ori permanent, prin orice mijloc și sub orice formă, inclusiv realizarea oricărei înregistrări sonore sau audiovizuale a unei opere, precum și stocarea permanentă ori temporară a acesteia cu mijloace electronice.

Editura își rezervă dreptul de a acționa, prin mijloace legale și prin implicarea autorităților competente, în vederea protejării drepturilor patrimoniale de autor al căror deținător este în baza contractelor de editare.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României ANGHEL, RĂZVAN

Efectele insolvenței în raporturile de muncă : jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene / Răzvan Anghel. - București : Universul Juridic, 2017

ISBN 978-606-39-0127-0

34

Redactor: Cristina Constantin
Tehnoredactor: Flori Ivana

Redacție:
tel.: 0732.320.666
e-mail: redactie@universuljuridic.ro

Distribuție:
tel.: 021.314.93.15
fax: 021.314.93.16
e-mail: distributie@universuljuridic.ro
editurauniversuljuridic.ro

**Universul
Juridic**

Portal:
tel.: 0725.683.560
e-mail: portal@universuljuridic.ro
universuljuridic.ro

ujmagro

Librăria UJmag:
tel.: 0733.673.555; 021.312.22.21
e-mail: comenzi@ujmag.ro
ujmag.ro

Cuprins

GARANTAREA CREAȘTELOR SALARIALE ȘI PROTEJAREA INTERESELOR SALARIAȘILOR ÎN CAZ DE INSOLVENȘĂ A ANGAJATORULUI	11
Obligația statelor de a asigura garantarea creanșelor salariale în caz de insolvență a angajatorului. Răspundere	11
1. Netranspunerea unei directive. Răspunderea statului membru.....	11
2. Efect direct. Despăgubiri pentru concediere nelegală convenite pe calea unei concilierii judiciare. Plată asigurată de instituția de garantare. Plată supusă condiției adoptării unei decizii judiciare. Insolvență intervenită între data intrării în vigoare a unei directive și data expirării termenului de transpunere	22
Angajații care beneficiază de protecție. Exceptări. Condiții	35
3. Imposibilitatea condiționării dreptului la plata creanșelor salariale de îndeplinirea condiției înregistrării ca persoană aflată în căutarea unui loc de muncă	35
4. Dreptul unei persoane care are calitatea de „lucrător salariat” potrivit dreptului intern al unui stat membru la o indemnizație de insolvabilitate pentru creanșele salariale neplătite chiar dacă nu are reședința legală în statul membru	45
5. Angajați la bordul navelor maritime. Prestarea muncii în ape internaționale. Sediul efectiv al angajatorului într-un stat care exclude această categorie de personal de la beneficiul garantării drepturilor salariale. Lipsa unor măsuri de protecție echivalentă. Obligația statului de a asigura garantarea creanșelor salariale	61
6. Excluderea de la beneficiul garanției a persoanelor care, în cursul celor șase luni anterioare intrării în faliment a societății pentru care au lucrat, au deținut în proprietate o parte esențială din aceasta și au exercitat asupra acesteia o influență considerabilă	84

Garantarea creanțelor salariale. Creanțele garantate	93
7. Despăgubiri pentru concediere nelegală convenite pe calea unei concilierii extrajudiciare. Posibilitatea excluderii din sfera garanției a despăgubirilor care sunt stabilite în cadrul unei concilierii extrajudiciare. Condiții	93
8. Despăgubiri pentru drepturile salariale de care un angajat a fost lipsit printr-o concediere nelegală. Sume care trebuie plătite de stat în cazul în care hotărârea judecătorească prin care se anulează decizia de concediere este pronunțată după mai mult de 60 de zile lucrătoare de la formularea acțiunii.....	108
Modul de calcul al indemnizației de insolvență	127
9. Lucrător frontalier care este supus impozitului pe venit în statul membru de reședință. Indemnizație plătită de statul membru de încadrare în muncă în caz de insolvență a angajatorului. Modalități de calcul al indemnizației de insolvență	127
Protejarea drepturilor de asigurări sociale ale salariaților	143
10. Sisteme suplimentare de asigurări sociale la nivel de întreprindere sau grup de întreprinderi. Pensii pentru limită de vârstă. Protecția drepturilor dobândite. Întinderea protecției. Răspunderea unui stat membru ca urmare a transpunerii incorecte a unei directive. Condiții	143
11. Sistem suplimentar de pensii instituit la nivel de întreprindere. Incluziunea în categoria creanțelor garantate a pensiei private. Lipsa de relevanță a existenței unor drepturi de pensii publice	160
12. Dispoziții privind securitatea socială. Domeniu de aplicare. Măsuri necesare în vederea protejării drepturilor dobândite sau pe cale de a fi dobândite ale lucrătorilor salariați în cadrul unui sistem suplimentar de pensii. Contribuțiile neachitate la un fond de pensii	175

Limitarea în timp a protecției. Condiții	185
13. Posibilitate de limitare a garanției la creanțele anterioare transcrierii în Registrul Comerțului a hotărârii de deschidere a procedurii de reorganizare judiciară chiar dacă activitățile angajatorului continuă și după acest moment, determinând nașterea unor noi creanțe salariale	185
14. Instituirea unui termen de prescripție pentru formularea cererii prin care un lucrător salariat urmărește să obțină de la un fond de garantare plata creanțelor care privesc salarizarea. Situația în care durata termenului de prescripție rezultă din calificarea creanțelor lucrătorului față de instituția de garantare drept „prestații de securitate socială”	196
15. Limitarea obligației de plată a instituțiilor de garantare. Creanțe salariale devenite exigibile cu mai mult de șase luni înaintea formulării unei acțiuni în justiție în constatarea insolvenței angajatorului.....	209
INSTITUȚIA DE GARANTARE COMPETENTĂ	223
16. Lucrător care și-a exercitat în mod obișnuit activitatea salariată într-un alt stat membru decât cel în care se află sediul angajatorului său. Garanție mai favorabilă în temeiul dreptului național. Posibilitate de a se prevala de această garanție.....	223
17. Condițiile garantării creanțelor salariale în statul în care se află sediul angajatorului în cazul unui angajat care desfășoară activități în alte state	231
EFECTELE INSOLVENȚEI ASUPRA GARANȚIILOR DE DREPT COMUN	242
18. Măsuri asigurătorii instituite într-un stat membru UE pentru garantarea creanțelor salariale și a contribuțiilor de asigurări sociale datorate în favoarea unor angajați din acel stat asupra patrimoniului unui angajator cu privire la care s-a deschis procedura insolvenței într-un alt stat membru. Condiții	242

PROTECȚIA SALARIAȚILOR ÎN CAZUL TRANSFERULUI DE ÎNTREPRINDERE REALIZAT ÎN CONTEXTUL UNOR PROCEDURI DE INSOLVENȚĂ	256
19. Transferul de întreprindere realizat după declararea „stării de criză”. Neîntrunirea caracteristicilor unei proceduri de insolvență. Neîndeplinirea condițiilor exceptării angajaților de la protecția impusă de Directiva 2001/23	256
20. Cedent care face obiectul unei proceduri de insolvență. Menținerea drepturilor lucrătorilor. Posibilitatea ca cesionarul să nu fie obligat să își asume anumite datorii ale întreprinderii cedate. Condiții	272
21. Transfer de întreprindere efectuat după declanșarea procedurii de insolvență, dar în baza unui program având ca scop continuarea activității întreprinderii, întocmit anterior declanșării procedurii. Menținerea protecției salariaților	290
22. Transfer de întreprindere realizat în cadrul unei proceduri colective de realizare a creanțelor, cu efecte similare procedurii falimentului. Condițiile recunoașterii garanțiilor specifice stabilite în favoarea salariaților	304
23. Transfer de întreprindere realizat în cadrul unei proceduri de lichidare judiciară. Condițiile recunoașterii garanțiilor specifice în favoarea salariaților. Distincția față de procedura falimentului. Continuarea activității întreprinderii.....	308
INFORMAREA ȘI CONSULTAREA SALARIAȚILOR ÎN CAZUL CONCEDIERII	310
24. Concediere colectivă. Încetarea imediată a contractului individual de muncă urmare a unei hotărâri judecătorești prin care se dispune dizolvarea și lichidarea angajatorului persoană juridică. Neîndeplinirea obligației de consultare a reprezentanților lucrătorilor. Asimilarea lichidatorului cu angajatorul.....	310
TABEL DE CORESPONDENȚĂ	324

ANEXE	325
DIRECTIVA 2008/94/CE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI din 22 octombrie 2008 privind protecția lucrătorilor salariați în cazul insolvenței angajatorului (versiune codificată) (text cu relevanță pentru SEE).....	325
DIRECTIVA CONSILIULUI din 20 octombrie 1980 privind apropierea legislațiilor statelor membre referitoare la protecția lucrătorilor salariați în cazul insolvabilității angajatorului (80/987/CEE).....	335

GARANTAREA CREANȚELOR SALARIALE ȘI PROTEJAREA INTERESELEI SALARIAȚILOR ÎN CAZ DE INSOLVENȚĂ A ANGAJATORULUI

Obligația statelor de a asigura garantarea creanțelor salariale în caz de insolvență a angajatorului. Răspundere

1

Netranspunerea unei directive. Răspunderea statului membru

1) Dispozițiile Directivei 80/987/CEE a Consiliului din 20 octombrie 1980 privind apropierea legislațiilor statelor membre referitoare la protecția lucrătorilor salariați în cazul insolvenței angajatorului care definesc drepturile lucrătorilor trebuie să fie interpretate în sensul că persoanele interesate nu pot invoca aceste drepturi împotriva statului în fața instanțelor naționale în lipsa adoptării în termenul stabilit a măsurilor de punere în aplicare.

2) Un stat membru este obligat să repare prejudiciile cauzate particularilor prin netranspunerea Directivei 80/987/CEE.

↳ Hotărârea Curții din 19 noiembrie 1991, în cauzele conexe C-6/90 și C-9/90, în procedura *Andrea Francovich și Danila Bonifaci și alții c. Republicii Italiene*, ECLI:EU:C:1991:428, publicată la www.curia.eu

Hotărâre

1. Prin Ordonanțele din 9 iulie 1989 și din 30 decembrie 1989, primite de Curte la 8 ianuarie 1990 și, respectiv, la 15 ianuarie 1990, Pretura di Vicenza (în cauza C-6/90) și Pretura di Bassano del Grappa (în cauza C-9/90) au adresat, în temeiul articolului 177 din Tratatul CEE, întrebări preliminare privind interpretarea articolului 189 al treilea paragraf din Tratatul CEE, precum și a Directivei 80/987/CEE a Consiliului din 20

Respect pentru oameni și cărți

octombrie 1980 privind apropierea legislațiilor statelor membre referitoare la protecția lucrătorilor salariați în cazul insolabilității angajatorului (JO L 283, p. 23, Ediție specială, 05/vol. 1, p. 197).

2. Aceste întrebări au fost formulate în cadrul unor litigii între Andrea Francovich și, respectiv, Danila Bonifaci și alții, pe de o parte (denumiți în continuare „reclamanți”), și Republica Italiană, pe de altă parte.

3. Directiva 80/987 urmărește să asigure lucrătorilor salariați un nivel minim de protecție comunitară în cazul insolabilității angajatorului, fără a aduce atingere dispozițiilor mai favorabile existente în statele membre. În acest sens, directiva prevede în special garanții specifice pentru plata creanțelor salariale neachitate.

4. În temeiul articolului 11, statele membre erau obligate să pună în aplicare actele cu putere de lege și actele administrative necesare aducerii la îndeplinire a directivei într-un termen care a expirat la 23 octombrie 1983. Întrucât Republica Italiană nu a respectat această obligație, Curtea a constatat această neîndeplinire a obligațiilor prin Hotărârea din 2 februarie 1989, Comisia/Italia (22/87, Rec., p. 143).

5. Domnul Francovich, parte în acțiunea principală în cauza C-6/90, a lucrat pentru întreprinderea „CDN Elettronica SnC” la Vicenza și, în această calitate, nu a primit decât avansuri ocazionale din salariul său. În consecință, a introdus o acțiune la Pretura di Vicenza, care a obligat întreprinderea pârâtă la plata unei sume de aproximativ 6 milioane ITL. În cursul fazei executorii, executorul judecătoresc al Tribunale di Vicenza a trebuit să întocmească un proces-verbal de sechestru negativ. În aceste condiții, domnul Francovich a invocat dreptul de a obține de la statul italian garanțiile prevăzute de Directiva 80/987 sau, în subsidiar, daune-interese.

6. În cauza C-9/90, doamna Danila Bonifaci și alte 33 de salariale au introdus o acțiune la Pretura di Bassano del Grappa, arătând că au lucrat ca salariale la întreprinderea „Gaia Confezioni Srl”, declarată în faliment la 5 aprilie 1985. În momentul încetării raporturilor de muncă, reclamantelor li se datora o sumă de peste 253 milioane ITL, care fusese trecută în pasivul întreprinderii declarate în faliment. La peste cinci ani de la faliment, reclamantelor nu le-a fost plătită nicio sumă, iar judecătorul-sindic le-a adus la cunoștință faptul că o repartizare a sumei, chiar și parțială, în favoarea lor era absolut improbabilă. În consecință, reclamantele au

chemat în judecată Republica Italiană și au solicitat ca, având în vedere obligația care îi revenea de a pune în aplicare Directiva 80/987 începând cu 23 octombrie 1983, Republica Italiană să fie obligată la plata creanțelor care li se cuvin cu titlu de restanțe salariale cel puțin pentru ultimele trei luni sau, în subsidiar, să fie obligată la plata de daune-interese.

7. În acest context, instanțele naționale au adresat Curții următoarele întrebări preliminare, identice în ambele cauze:

„1) În temeiul dreptului comunitar în vigoare, particularul prejudiciat prin neexecutarea de către un stat membru a Directivei 80/987 – neexecutare constatată printr-o hotărâre a Curții de Justiție – poate să solicite îndeplinirea de către statul respectiv a dispozițiilor directivei, care sunt suficient de precise și necondiționate, invocând în mod direct împotriva statului membru în culpă reglementarea comunitară pentru a obține garanțiile pe care statul respectiv ar fi trebuit să le asigure și, oricare ar fi situația, poate acesta să ceară repararea prejudiciului suferit în ceea ce privește dispozițiile care nu îndeplinesc aceste condiții?

2) Dispozițiile articolului 3 coroborate cu cele ale articolului 4 din Directiva 80/987 a Consiliului trebuie să fie interpretate în sensul că, în cazul în care statul nu a recurs la posibilitatea de a stabili limitele prevăzute la articolul 4, acesta este obligat să plătească drepturile salariale în conformitate cu articolul 3?

3) În cazul unui răspuns negativ la a doua întrebare, se solicită Curții să determine care este garanția minimă pe care trebuie să o asigure statul, în temeiul Directivei 80/987, lucrătorului îndreptățit, astfel încât partea din salariu datorată acestuia să poată fi considerată executare a directivei.”

8. Pentru o prezentare mai detaliată a faptelor din acțiunea principală, a derulării procedurii, precum și a observațiilor scrise prezentate Curții, se face trimitere la raportul de ședință. Aceste elemente din dosar sunt reluate în cele ce urmează numai în măsura în care sunt necesare pentru motivarea Curții.

9. Prima întrebare adresată de instanța națională ridică două probleme care trebuie să fie examinate separat. Aceasta are în vedere, pe de o parte, efectul direct al dispozițiilor directivei care definesc drepturile lucrătorilor și, pe de altă parte, existența și întinderea răspunderii statului pentru prejudiciile care decurg din încălcarea obligațiilor care îi revin acestuia în temeiul dreptului comunitar.

Cu privire la efectul direct al dispozițiilor directivei care definesc drepturile lucrătorilor

10. Prin intermediul primei părți a primei întrebări, instanța națională solicită să se stabilească dacă dispozițiile directivei care definesc drepturile lucrătorilor trebuie să fie interpretate în sensul că persoanele interesate pot invoca aceste drepturi împotriva statului în fața instanțelor naționale în lipsa adoptării în termenul stabilit a măsurilor de punere în aplicare.

11. Potrivit unei jurisprudențe constante, statul membru care nu a adoptat în termenul stabilit măsurile de executare impuse de o directivă nu poate invoca împotriva particularilor propria neîndeplinire a obligațiilor care decurg din această directivă. Astfel, în toate situațiile în care dispozițiile unei directive apar, din punctul de vedere al conținutului lor, ca fiind necondiționate și suficient de precise, aceste dispoziții pot fi invocate, în absența unor măsuri de punere în aplicare adoptate în termenul stabilit, împotriva oricărei dispoziții naționale neconforme cu directiva sau în măsura în care acestea definesc drepturi pe care particularii le pot invoca împotriva statului (Hotărârea din 19 ianuarie 1982, *Becker*, 8/81, punctele 24 și 25, Rec., p. 53).

12. Prin urmare, este necesar să se examineze dacă dispozițiile Directivei 80/987 care definesc drepturile lucrătorilor sunt necondiționate și suficient de precise. Această examinare trebuie să se realizeze sub trei aspecte, și anume determinarea beneficiarilor garanției prevăzute de aceste dispoziții, conținutul acestei garanții și, în sfârșit, identitatea debitorului garanției. În această privință, se pune în special problema dacă statul poate fi considerat debitor al garanției pentru motivul că nu a adoptat măsurile de transpunere necesare în termenul stabilit.

13. Mai întâi, în ceea ce privește determinarea beneficiarilor garanției, trebuie arătat că, potrivit articolului 1 alineatul (1), directiva se aplică creanțelor salariale izvorâte din contracte de muncă sau raporturi de muncă, creanțe salariale existente față de angajatori care sunt în stare de insolvență în sensul articolului 2 alineatul (1), dispoziție care precizează situațiile în care un angajator trebuie considerat ca fiind în stare de insolvență. Articolul 2 alineatul (2) face trimitere la dreptul național pentru stabilirea noțiunilor „saliat” și „angajator”. În sfârșit, articolul 1 alineatul

(2) prevede că statele membre pot, cu titlu excepțional și în anumite condiții, să excludă din domeniul de aplicare al directivei anumite categorii de salariați, enumerate în anexa la directivă.

14. Aceste dispoziții sunt suficient de precise și necondiționate pentru a permite instanței naționale să stabilească dacă o persoană trebuie sau nu trebuie să fie considerată beneficiară a directivei. Astfel, instanța trebuie doar să verifice, pe de o parte, dacă persoana interesată are calitatea de salariat în temeiul dreptului național și dacă nu este exclusă, în conformitate cu articolul 1 alineatul (2) și cu anexa I, din domeniul de aplicare al directivei (a se vedea, în ceea ce privește condițiile cerute pentru o astfel de excludere, Hotărârea din 2 februarie 1989, *Comisia/Italia*, 22/87, citată anterior, punctele 18-23, și Hotărârea din 8 noiembrie 1990, *Comisia/Grecia*, C-35/88, Rec., p. I-3917, I-5409, I-3931, punctele 11-26) și apoi, pe de altă parte, dacă există vreuna dintre situațiile de insolvență prevăzute la articolul 2 din directivă.

15. Apoi, în ceea ce privește conținutul garanției, articolul 3 din directivă prevede că trebuie să se asigure plata creanțelor salariale izvorâte din contracte de muncă sau din raporturi de muncă și care privesc salarizarea pe o perioadă anterioară unei date determinate de statul membru, care, în această privință, poate alege între trei posibilități, și anume: a) data la care a survenit insolvențarea angajatorului; b) data preavizului de concediere a salariatului în cauză ca urmare a insolvențării angajatorului; c) data la care a survenit insolvențarea angajatorului sau cea la care contractul sau raportul de muncă cu salariatul în cauză a încetat ca urmare a insolvențării angajatorului.

16. În funcție de această alegere, statul membru are posibilitatea, în temeiul articolului 4 alineatele (1) și (2), de a limita obligația de plată la o perioadă de trei luni sau, după caz, la o perioadă de opt săptămâni, calculate potrivit modalităților precizate la articolul menționat. În sfârșit, alineatul (3) al aceluiași articol prevede că, pentru a evita plata unor sume care ar depăși finalitatea socială a directivei, statele membre pot stabili un plafon de garantare a plății. În cazul în care recurg la această posibilitate, statele membre trebuie să comunice Comisiei metodele utilizate pentru stabilirea plafonului respectiv. Pe de altă parte, articolul 10 precizează că directiva nu aduce atingere posibilității statelor membre de a lua măsurile

necesare în vederea evitării abuzurilor și în special pentru a refuza sau a diminua obligația de plată în anumite împrejurări.

17. Articolul 3 din directivă lasă astfel la latitudinea statului membru determinarea datei de la care trebuie asigurată garantarea plății creanțelor. Totuși, astfel cum rezultă implicit din jurisprudența Curții (Hotărârea din 4 decembrie 1986, *FNV*, 71/85, Rec., p. 3855, Hotărârea din 23 martie 1987, *McDermott și Cotter*, 286/85, punctul 15, Rec., p. 1453), posibilitatea statului de a alege între mai multe mijloace posibile în vederea obținerii rezultatului prevăzut de o directivă nu exclude posibilitatea ca particularii să valorifice în fața instanțelor naționale drepturile al căror conținut poate fi stabilit cu o precizie suficientă doar pe baza dispozițiilor directivei.

18. În speță, rezultatul prevăzut de directiva în cauză este garantarea plății creanțelor salariale în cazul insolvenței angajatorului. Faptul că prin articolul 3 și prin articolul 4 alineatele (1) și (2) se acordă statelor membre o anumită marjă de apreciere în ceea ce privește metodele de stabilire a acestei garanții și limitarea cuantumului acesteia nu afectează caracterul precis și necondiționat al rezultatului prevăzut.

19. Într-adevăr, astfel cum au arătat Comisia și reclamantul, este posibilă stabilirea garanției minime prevăzute de directivă pe baza unei date a cărei alegere determină sarcina cea mai mică pentru instituția de garantare. Această dată este aceea în care a survenit insolvența angajatorului, dat fiind că celelalte două date, respectiv cea a preavizului de concediere a lucrătorului și cea a încetării contractului de muncă sau a raportului de muncă sunt, în conformitate cu condițiile impuse la articolul 3, în mod obligatoriu ulterioare datei la care a survenit insolvența și delimitează, astfel, o perioadă mai lungă în timpul căreia trebuie asigurată plata creanțelor.

20. În ceea ce privește dreptul prevăzut la articolul 4 alineatul (2) de a limita această garanție, trebuie subliniat că un astfel de drept nu exclude posibilitatea determinării garanției minime. Astfel, din termenii acestui articol rezultă că statele membre au posibilitatea de a limita garanțiile acordate lucrătorilor la anumite perioade anterioare datei menționate la articolul 3. Aceste perioade sunt stabilite în funcție de fiecare dintre cele trei date prevăzute la articolul 3, astfel încât să fie posibil, în orice situație, să se determine în ce măsură statul membru ar fi putut reduce garanția

prevăzută prin directivă în funcție de data pe care ar fi ales-o dacă ar fi transpus directiva.

21. În ceea ce privește articolul 4 alineatul (3), în conformitate cu care statele membre pot stabili un plafon de garantare a plății pentru a evita plata unor sume care ar depăși finalitatea socială a directivei și în ceea ce privește articolul 10, care precizează că directiva nu aduce atingere posibilității statelor membre de a lua măsurile necesare în vederea evitării abuzurilor, trebuie arătat că un stat membru care nu și-a îndeplinit obligația de a transpune o directivă nu poate determina inaplicabilitatea drepturilor pe care directiva le creează în beneficiul particularilor, întemeindu-se pe posibilitatea de a limita cuantumul garanției pe care ar fi putut să o exercite în cazul în care ar fi luat măsurile necesare pentru punerea în aplicare a directivei (a se vedea, în ceea ce privește o posibilitate analoagă referitoare la prevenirea abuzurilor din domeniul fiscal, Hotărârea din 19 ianuarie 1982, *Becker*, punctul 34, 8/81, Rec., p. 53).

22. Prin urmare, trebuie să se constate că dispozițiile în cauză sunt necondiționate și suficient de precise în ceea ce privește conținutul garanției.

23. În sfârșit, în ceea ce privește identitatea debitorului garanției, articolul 5 din directivă prevede că:

„Statele membre stabilesc modalitățile de organizare, finanțare și funcționare a instituțiilor de garantare, cu respectarea în special a următoarelor principii:

(a) patrimoniul instituțiilor trebuie să fie independent de capitalul de exploatare al angajatorilor și trebuie să fie constituit în așa fel încât asupra acestuia să nu poată fi pus sechestrul în cursul unei proceduri în caz de insolvență;

(b) angajatorii trebuie să contribuie la finanțare, în măsura în care aceasta nu este acoperită integral de către autoritățile publice;

(c) obligația de plată a instituțiilor există independent de îndeplinirea obligațiilor de a contribui la finanțare.”

24. S-a susținut că, din moment ce directiva prevede posibilitatea finanțării integrale a instituțiilor de garantare de către autoritățile publice, ar fi inadmisibil ca un stat membru să determine inaplicabilitatea efectelor directivei, arătându-se că acesta ar fi putut stabili ca alte persoane să suporte parțial sau total sarcina financiară care îi revine.